

temne prostore še mrtvo telo njih naslednika na škofiji stolici Mariborski. Njih ekselencije knezoškofa Jakoba Maksimilijana Stepišnika.*)
(Konec prih.)

Kat. družba detoljubov.

(Konec.)

Med temi spisi je imela največ blagoslova knjižica: „Ali znaš?“ Natisnjena je bila (dvakrat) v 10.000 izvodih; treba je pa že novega natisa. Zato je moja dolžnost, da se še posebno zahvalim vsem onim, ki so tako pridno razdaljali to delce med mladino; priporočim jo pa še nadalje, kakor tudi knjižico „Mala zakladnica“, ki ima več v sebi, kakor bi se na prvi pogled komu zdelo in tudi zaradi nizke cene zasluži, da se priporoča mladim in starim. Naj jo vsak dan rabijo, ker tako mala stvarica se lahko s saboj nosi in če se obrabi, zopet samo štiri krajarje za tako dobre namene ni Bog vedi kaj.

V drugi, blagajnični zadevi, se ve, da v prvem letu še ne moremo kaj posebnih uspehov naznanjati; vendar hvala bodi Bogu, da se je moglo toliko doseči.

Udov je do zdaj pristopilo 1012.

Prihodkov je družba s koncem leta 1888 imela 970 gld. V tem je všteto: udnina, darovi, naročnina in skupnina za društvene knjižice in podobice.

Stroškov za tiskovine, podobice, vezanje in razpošiljanje je bilo 670 gold. Toraj je za dobre namene ostalo 300 gld. S tem je oskrbljevanih celoma ali deloma osmero ubožnih otrok ter se je v ta namen oddalo: Šolskim sestram v Repnjah 120 gld.; Marijanišču 50 gld.; za dijaško mizo 50 gld.; zasebnim družinam 60 fl. (za stanovanje) in 20 gld. v Gorico za tamošnje ubožne vzgojilnice, kakor je bilo ob času v „Soči“ naznanjeno.

Trdno so nadajamo, da bode mogoče v nastopnem letu še kaj več storiti za ubogo, večkrat zelo zapuščeno in zanemarjeno mladino. Res je, da imamo pri nas že veliko dobroteljskih naprav, vendar so nam tudi znane tožbe predstojništev teh naprav, da bi se dalo še veliko več storiti, ko bi bili denarni pomočki. Silno bi bilo želeli, da bi se take naprave še bolj raztegnile na res zapuščene, zanemarjene otroke, take, ki ne obiskujejo nobene šole, ali zelo neredno, in so v krščanskem nauku zelo nevedni, ker jih ima katehet le malokrat priliko videti. Takih otrok je povsod več, kakor si mladino ljubi misliti; take bi bilo treba poiskati in dušnega stradanja rešiti, kakor n. pr. bratje sv. Vin-

* Rodbinsko ime Stepišnik vpisano je v krstni knjigi Celjski tako-le: Stepischneg, v maticah fare Vojniške pisalo se je pa poprej navadno Stepischneg. Pokojni knezoškof pisal so ga od nekdaj tako, kakor se na čelu tega spisa bere, a po dandanašnjem pravopisu treba pisati: Stepišnik.

Pis.

cencija iščejo telesno stradajočih. Tacih čisto spriženih otrok se ve, da ne kaže iz dovolj znanih vzrokov vzprejemati med druge učence, taki bi morali imeti za se posebno napravo ali vsaj poseben oddelek. In menim, da le redovniki in redovnice bi imeli dovolj krotkosti in potrpežljivosti, da bi s takimi kaj prida opravili. Dobre otroke iz poštenih hiš je lahko izrejevati, ali mlade hudodelnike, ki od doma nimajo družega, kakor pohujšanje, take v red devati in na pravo pot pripraviti je umetnost nad vse umetnosti. Za take naprave bi morala tudi dežela skrbeti!

Doslej še sicer ta družba ni dala na Štajarskem nobene denarne podpore, to pač za to, ker še šteje tu premalo udov. Brž pa, ko nas več pristopi, ne izostane nam tudi ona. Zato pa se združujmo, z združenimi močmi se da veliko doseči; združujmo se glede denarnih prispevkov, združujmo se pa tudi v modrem posvetovanji, kako bi se dal namen po boljši in krajši poti doseči. Vsako vprašanje, pravijo, je treba „študirati“, koliko bolj to pereče vprašanje: rešenje mladine, male in večje!

Zlata sv. meša pri sv. Lenartu v slov. gor.

dne 28. julija 1889.

(Dalje.)

V naši fari se posebno odlikuje v verskem, kakor domoljubnem oziru ves Lormanje. Svoje prepričanje je pokazala vselej v djanju, postavim o štiridesetletnici vladanja Njih veličanstva presv. cesarja. Kakor o priložnosti zlate sv. meše rajnega milostljivega knezoškofa, tako ni hotela zaostati zdaj pri slavnosti zlate meše svojega dušnega pastirja Dasiravuo Bog tam vrlim farmanom marsikatero grenko pošlje, zlasti je bilo letos, ko jim je Bog pred enim mesecem odvzel blagega, nadepolnega, od vseh čislane g. bogoslovca Janeza Živko; dasiravno imajo tudi zavoljo svoje narodnosti dosti hudih prenesti; dasiravno so imeli veliko zaprek glede osnovane svečanosti za zlato mešo, vendar jim še jeklene stanovitnosti in potrpežljivosti do zdaj ni zmanjkalo. Kakor v soboto večer, tako so bili v nedeljo jutro prvi na nogah. Že ob 1¹/₂ 3. uri so začeli iz možnarjev streljati, krese zažigati ter bližnjim in dalnjim sosedom oznanjevati redko svečanost in sladko veselje, katero je doživela fara in dekanija sv. Lenarta. Od kar ta fara obstoji, namreč od l. 1528, je pastirovalo 29 po imenu znanih gg. župnikov, pa nikjer ne najdem zabilježenega, da bi njih kateremu bila sreča včakati 50letnico svojega duhovnega življenja, kakor le sedanjemu preč. g. častnemu kanoniku. Gotovo vstrežem bralcem, posebno iz slov. goric, ako o tej 50letnici obširneje govorim in tudi nekaj glavnih črtic iz zlatomešnikovega življenja navedem.